

RESSÒ DE LA PARAULA

Humanisme cristià actiu (II)

El nostre interès a reflexionar sobre l'«humanisme cristià actiu» rau en el fet que una gran part de la nostra acció en el món es basa en aquesta idea o corrent de pensament. Hi ha fins i tot persones no creients que diuen que s'hi inspiren. Un cristià no pot deixar de ser humanista i actuar com a tal. Tal com hem dit, Jesucrist, plenament home, inspira tot el que és o ha de ser l'ésser humà. D'acord amb això, «humanista», per a nosaltres significa estar a favor de la persona humana, afirmar el seu valor (transcendent), respectar els seus drets, construir la ciutat, la cultura, tota la societat, buscant sempre el favor de l'ésser humà, de tot ésser humà...

L'humanisme cristià té una dimensió profètica. És la seva dimensió més compromesa. Consisteix a impulsar, amb mitjans moralment acceptables, una mena de lluita contra idees, pensaments o accions, que són contraris a l'ésser humà i a la seva dignitat.

Hem al·ludit al testimoni de Sophie Scholl. Per una casualitat hem rebut més informació sobre ella i els fets que s'esdevingueren entorn del seu compromís com a cristiana. Em refereixo a l'empresonament i l'execució dels germans Sophie i Hans Scholl, al costat d'altres represaliats, líders del moviment «La Rosa Blanca», en 1943, a Munic. Eren temps de la més crua repressió del règim nazi. «La Rosa Blanca» era un moviment, format en la seva

majoria per intel·lectuals, professors i joves universitaris, que s'enfrontava al règim establert mitjançant la resistència i l'acció no violenta.

Ja se sap que no era l'únic focus de resistència antinazi dins de l'Església catòlica i protestant. Subratllem aquí l'existència, les característiques i el destí d'aquest moviment, per la seva vinculació explícita a la fe cristiana, assumida com a punt ferm de la seva acció compromesa.

Els líders del moviment, a més dels dos germans esmentats, eren tres estudiants i un professor, Kurt

Huber, filòsof i psicòleg. Aquests, i molts altres companys i col·laboradors, havien format part del Moviment Juvenil Alemany i, posteriorment, de les Joventuts Hitlerianes. En principi perquè eren obligats. Però també, perquè molts no podien deixar de sentir un irresistible atractiu cap als canvis i utopies, que els arribaven proposats per tots els mitjans d'una manera veritablement impactant. Un creient cristià especialment, ja que podia veure-hi una realització del desig d'un món que semblava acostarse al Regne de Déu.

Aquest atractiu sempre s'ha donat en l'Església. A més no ens resulta estrany. Es va experimentar intensament en la generació que va viure el nostre canvi cap a la democràcia a Espanya; i avui es continua experimentant.

La successió dels esdeveniments i la recerca honrada de la veritat, personal i en grup, els va obrir els ulls. Van veure que no sols s'havien d'apartar del nazisme, sinó que l'havien de combatre, en nom de l'humanisme cristià, és a dir, en nom de la fe en l'home nou que va venir a instaurar Jesucrist. És curiós que cada acció «transgressora contra el règim» estigués amarada per aquest anhel, que hem citat: «Senyor, necessito resar, pregar. Sí! Hauríem de tenir sempre present, quan ens interrelacionem, que Déu es va fer Home per nosaltres.»

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ECO DE LA PALABRA

Nuestro interés en reflexionar sobre «el humanismo cristiano activo» radica en el hecho de que una gran parte de nuestra acción en el mundo se basa en esta idea o corriente de pensamiento. Hay incluso personas no creyentes que dicen inspirarse en él. Un cristiano no puede dejar de ser humanista y actuar como tal. Como hemos dicho, Jesucristo, plenamente hombre, inspira todo lo que es o ha de ser el ser humano. De acuerdo con esto, «humanista», para nosotros significa estar a favor de la persona humana, afirmar su valor (trascendente), respetar sus derechos, construir la ciudad, la cultura, toda la sociedad, buscando siempre el favor del ser humano, de todo ser humano...

El humanismo cristiano tiene una dimensión profética. Es su dimensión más comprometida. Consiste en impulsar, con medios moralmente aceptables, una especie de lucha contra ideas, pensamientos o acciones, que son contrarias al ser humano y a su dignidad.

Hemos aludido al testimonio de Sophie Scholl. Por una casualidad hemos

Humanismo cristiano activo (II)

recibido más información sobre ella y los hechos que ocurrieron en torno a su compromiso como cristiana. Me refiero al encarcelamiento y la ejecución de los hermanos Sophie y Hans Scholl, junto a otros represaliados, líderes del movimiento «La Rosa Blanca», en 1943, en Munich. Eran tiempos de la más cruda represión del régimen nazi. «La Rosa Blanca» era un movimiento, formado en su mayoría por intelectuales, profesores y jóvenes universitarios, que se enfrentaba al régimen establecido mediante la resistencia y la acción no violenta.

Como se sabe, no era el único foco de resistencia anti nazi dentro de la Iglesia católica y protestante. Subrayamos aquí la existencia, las características y

el destino de este movimiento, por su vinculación explícita a la fe cristiana, asumida como punto firme de su acción comprometida.

Los líderes del movimiento, además de los dos hermanos mencionados, eran tres estudiantes y un profesor, Kurt Huber, filósofo y psicólogo. Éstos, y otros muchos compañeros y colaboradores, habían formado parte de Movimiento Juvenil Alemán y, posteriormente, de las Juventudes Hitlerianas. En principio porque eran obligados. Pero también porque muchos no podían dejar de sentir un irresistible atractivo hacia los cambios y utopías, que les llegaban propuestos por todos los medios de una manera verdaderamente impactante. Un creyente cristiano en especial, ya que

podía ver en ello una realización del deseo de un mundo que parecía acercarse al Reino de Dios.

Este atractivo siempre se dio en la Iglesia. Además no nos resulta extraño. Se experimentó intensamente en la generación que vivió nuestro cambio hacia la democracia en España; y hoy se sigue experimentando.

La sucesión de los acontecimientos y la búsqueda honrada de la verdad, personal y en grupo, les abrieron los ojos. Vieron que no sólo debían apartarse del nazismo, sino que debían combatirlo, en nombre del humanismo cristiano, es decir, en nombre de la fe en el hombre nuevo que vino a instaurar Jesucristo. Es curioso que cada acción «transgressora contra el régimen» estuviera impregnada por este anhelo, que hemos citado: «Señor, necesito rezar, rogar. ¡Sí! Tendríamos que tener siempre presente, cuando nos interrelacionamos, que Dios se hizo Hombre por nosotros.»

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Les grans línies pastorals vigents avui

La pregunta «Esperit, què dius a les esglésies?» és mostra de l'actitud de les nostres esglésies, fa 25 anys i ara, de voler discernir els moments que vivim. Constatem grans canvis —eclesials, socials, humans i culturals— i refermen la validesa de les resolucions del CPT del 1995.

De fet, hi ha aspectes presents a la reflexió eclesial de fa 25 anys que continuen vigents ara. Són com fils conductors que denoten el continu guiatge de l'Esperit. Fem-ne un repàs:

1. ANUNCIAR L'EVANGELI A LA NOSTRA SOCIETAT

L'any 1995, com l'any 2020, respecte al moment del Concili Vaticà II, s'apreciava que les cadenes de transmissió natural de la fe s'havien trencat en molts casos. Es parlava ja de la necessitat d'una nova evangelització davant el panorama de cristians batejats no prou iniciats en la fe, mancats d'un encontre personal i viu amb Jesucrist. S'identifica que el subjecte de la missió és la comunitat eclesial en el seu conjunt, més enllà de la divisió entre «clergat» i «laïcat».

2. LA PARAULA DE DÉU I ELS SAGRAMENTS EN LES NOSTRES ESGLÉSIES

A la llum de les resolucions del CPT, els bisbes consideren que cal promoure decididament l'escolta de les Sagrades Escriures en tots els camps de l'acció eclesial, sobretot en la celebració eucarística, amb escoles de la Paraula, espais de pregària i adoració.

3. LA SOL-LICITUD PELS MÉS POBRES I MARGINATS

O com diria ara el papa Francesc, «una Església pobra per als pobres». Aquesta actitud neix del fet que els pobres són membres a ple dret del Poble de Déu i no simples usuaris d'una ONG: l'Església ha de ser casa dels pobres, a imitació de Jesús. I ho ha de ser donant testimoni de transparència, honestat i justícia social, tenint cura de la creació i entenent l'ús dels mateixos béns com a servei i disposició per als altres.

4. LA COMUNIÓ ECLESIAL I LA COORDINACIÓ INTERDIOCESANA

Ara, com fa vint-i-cinc anys, els bisbes subratllen el que el CPT volia promoure: una mentalitat i una espiritualitat de comunió, i això especialment quan l'exaltació del «jo» i dels drets de decisió de l'individu, afebleix i dispersa les relacions i els vincles interpersonals. També la consolidació de la unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya, entesa i viscuda amb esperit de comunió interdiocesana i de coordinació pastoral.

Els bisbes signe encoratjador el 21 d

A trenta anys de la cloenda del Vaticà II, el Concili Provincial Tarraconense esdevé un acte de recepció d'aquell, en les seves paraules i en el seu esperit. Es podria dir fins i tot que, en les nostres diòcesis, el Concili Tarraconense és el punt culminant de la recepció del Vaticà II.

El Concili Tarraconense del 1995 va ser un esdeveniment sinodal en el qual va participar, sota el guiatge dels seus pastors, una representació substantiva del poble sant de Déu i en el qual es van palesar la riquesa i l'aportació dels diversos ministeris i carismes del cos eclesial.

L'Església, doncs, no ha de restar reclosa en les seves estructures i organismes sinó que s'ha d'encarnar i fer-se solidària amb els goigs i les tristeses, els sofriments i les esperances de la humanitat.

La missió d'anunciar l'Evangelí ha estat confiada a tota l'Església, i en la qual cada batejat és un «deixeble missioner».

El Concili Tarraconense del 1995 ja posava en relleu la integració dels laics en les estructures de l'Església diocesana i precisava que calia que hi tinguessin «responsabilitats directives (delegacions, secretariats i consells)» i que hi representessin els grups amb tasques evangelitzadores com ara la catequesi o la caritat (resolució 134).

Què trobareu en el

1. El Concili Provincial Tarraconense, un esdeveniment sinodal i de comunió

- Un itinerari eclesial
- La recepció del Concili Vaticà II en les nostres diòcesis
- El Concili Tarraconense, un do de Déu

2. L'Església, poble de Déu que surt a anunciar l'Evangelí

- Els reptes de la situació actual
- El poble de Déu com a subjecte que comunica l'Evangelí
- Una Església de deixebles missioners
- Més enllà de la divisió entre «clergat» i «laïcat»
- La missió dels laics
- Els consagrats i les consagrades
- La conversió pastoral de tot el poble de Déu

3. La Paraula de Déu i els sagraments, centre de la vida de l'Església

- El misteri del Déu que es revela en Jesucrist, celebrat en la litúrgia de l'Església

PAPA FRANCESC *Evangelii gaudium*, 119-121

«Tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús.»

PAPA FRANCESC Congrés de Laics 2020

«No tenir por de recórrer els carrers, d'entrar a cada racó de la societat, d'arribar fins als límits de la ciutat, de tocar les ferides de la nostra gent.»

SANT PAU VI *Evangelii nuntiandi*, 22

«No hi ha evangelització veritable mentre no s'anuncii el nom, la doctrina, la vida, les promeses, el regne, el misteri de Jesús de Natzaret, Fill de Déu.»

PAPA BENET XVI *Sacramentum caritatis*, 6

«Com més viva és la fe eucarística en el Poble de Déu, tant més profunda és la seva participació en la vida eclesial a través de l'adhesió conscient a la missió que Crist ha confiat als seus deixebles.»

En un document de gener a Tarragona

En relació a la Paraula de Déu, ens plantejarem de reprendre i desenvolupar la resolució 57 del Concili Provincial Tarraconense, on es parla de la necessitat de potenciar «la lectura espiritual i eclesial de la Sagrada Escripura».

S'aprecia en la resolució 76 on, en línia amb la constitució del Concili Vaticà II *Lumen gentium*, s'invita a posar l'atenció en els pobres, amb un

sòlid fonament cristològic. La vida i la missió de Jesucrist són el motiu fonamental per a «viure com ell visqué i proclamar el missatge que ell proclamà» (8) —proclamació que inclou tant els fets com les paraules.

Al cap de vint-i-cinc anys volem subratllar, una vegada més, allò que el Concili Provincial Tarraconense desitjava promoure: «una mentalitat i una espiritualitat de comunió» (resolució 120).

Amb motiu dels vint-i-cinc anys del Concili Provincial Tarraconense, refermem la validesa de les seves resolucions, alhora que constatem els grans canvis —eclesials, socials, humans i culturals—, que s'han produït arreu del món i també en el nostre país, i que la pandèmia del coronavirus ha accelerat. De fet, ens trobem, com ja hem assenyalat, en un canvi d'època, i aquesta situació demana capacitat de comprensió dels signes dels temps i creativitat per afrontar els reptes que es van plantejant.

document actual?

- L'Escriptura conté el tresor de la Paraula de Déu
- L'Eucaristia, centre de la vida cristiana
- El ministeri de la Paraula i dels sacraments
- Les escoles de la Paraula
- Espais de pregària i d'adoració

4. Una Església per als pobres i els qui viuen a les perifèries

- Els pobres, amics de Déu
- L'Església, mare dels pobres
- Els pobres són la carn de Jesucrist
- Les perifèries com a lloc de la missió de l'Església

5. El camí conjunt de les esglésies amb seu a Catalunya

- El mestratge de l'Esperit
- Sinodalitat i comunió
- La unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya
- Sal de la terra i llum del món

L'esperança en el futur, nous reptes

Els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, el passat 21 de gener van fer públic el document «Esperit, cap a on guies les nostres esglésies?», per recordar el nostre Concili Provincial Tarraconense i encoratjar les comunitats cristianes actuals. Insisteixen i s'inspiren en els continguts del Concili Vaticà II i en el programa del papa Francesc en l'Exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*, que continuava la línia dels pontífexs anteriors.

- L'agraïment al passat i el compromís humil amb el present ens conviden a fomentar la comunió de les nostres diòcesis.
- Volen que tots visquem realment un amor incondicional a les persones del nostre temps, especialment als més pobres, marginats i exclosos, i que oferim a tothom el tresor de la persona de Jesucrist mort i ressuscitat, com a la font inesgotable de l'esperança i de l'amor.
- El document actual referma la validesa de les resolucions del Concili, alhora que constata els grans canvis —eclesials, socials, humans i culturals—, que s'han produït arreu del món i també en el nostre país. La pandèmia del coronavirus ho ha accelerat i ens obliga a repensar les nostres accions i actituds.
- Les modificacions de la geografia humana en el territori són un gran repte. Volen que els cristians siguin presents tant en les perifèries existencials dels nostres germans com en els extraradis de les ciutats. Demanen fer un pas endavant i reprendre la convicció d'anunciar i consolidar entre els grups humans el missatge cristià i la presència activa de la comunitat eclesial. Es tracta de donar visibilitat, humana i física, cultural i social, al missatge evangèlic mitjançant iniciatives diverses que agrupin les persones en realitats comunitàries on es llegeixi la Paraula i es pregui, i on creixi la fraternitat cristiana. La missió exigeix creativitat i innovació, particularment en les situacions més complexes, els exclosos, els migrants i novinguts, el món de la cultura i de l'art, les mancances del món agrari..., on l'anunci de l'Evangelium equival a humanitzar uns àmbits on es constata una manca de vincles entre les persones i on la solitud és insistent i, per tant, on el missatge de Jesús apareix més que mai com la llum del món.
- Vivim en una societat complexa i líquida, mixta i creativa, oberta al món, però massa tancada en ella mateixa, on l'Evangelium ha de ser proposat amb força i convicció com a resposta i com a proposta, com a sal i llum d'una nova societat que tingui cura de les persones i de la creació, i en la qual se senti la veu dels pobres i la de les persones que viuen en les perifèries. La Paraula i l'Esperit acompanyen i sostenen la comunió missionera que volem viure com a poble de Déu que peregrina en les nostres deu diòcesis com a Església que lloa i adora la Santa Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant.

SANT JOAN PAU II *Novo millennio ineunte*, 33

«Les nostres comunitats cristianes han d'esdevenir autèntiques “escoles de pregària”.»

PAPA FRANCESC *Evangelii gaudium*, 198

«Desitjo una Església pobra per als pobres.»

JORGE MARIO BERGOGLIO 9 de març de 2013

«L'Església és cridada a sortir d'ella mateixa i anar a les perifèries, no solament geogràfiques, sinó també les perifèries existencials.»

PAPA FRANCESC *Fratelli tutti*, 142

«La fraternitat universal i l'amistat social dins de cada societat són dos pols inseparables i coessencials.»

Diumenge III de durant l'any (B)

COMENTARI

«Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova»

La vocació dels apòstols Simó i Andreu (1877).
Pintura d'Edouard Dantan, Museu dels Avelines, Saint-Cloud (França)

Segurament molts cristians pensen que la conversió és cosa sobretot de la Quaresma, però avui veiem a l'Evangeli que les primeres paraules de Jesús són: *Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova*. Per tant la conversió està en funció d'acceptar la Bona Nova del Regne de Déu. Per això la conversió ha de ser constant i pot presentar moltes cares. Ho veiem també a l'Evangeli. Jesús crida primer Simó i Andreu: *Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes*. I diu el text: *Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell*. I el mateix passa amb Jaume i Joan: *Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús*. La resposta dels apòstols, un cop cridats per Jesús, és immediata. Ho deixen tot. I en el cas dels fills del Zebedeu hom subratlla que van deixar el seu pare i els jornalers; és a dir, van renunciar també al seu ofici. L'actitud de Pere i Andreu i la de Jaume i Joan mostren la seva conversió: s'han girat (això vol dir conversió) i han seguit Jesús desprenent-se de tot el que pogués ser un impediment per seguir-lo.

Un altre exemple de conversió el trobem a la primera lectura. Jonàs predica al poble de Nínive: *D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda*. La resposta del poble és clara: *La gent de Nínive cregué en Déu, proclamaren un dejuni i des dels més poderosos fins als més humils es vestiren de sac negre*. És una forma de girar-se cap al Senyor, de fer cas de la seva paraula i de canviar de conducta: *Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí*. I Pau ens convida a viure les realitats d'aquí a la terra des de la perspectiva de Déu: *els qui tenen muller, els qui ploren, els qui estan contents, els qui compren*, que no es deixin enganjar o atrapar per les diferents circumstàncies d'aquest món sinó que ho visquin tot com a ciutadans del cel. Tots són crides a viure sempre pendents del Senyor i de la seva crida, de la vocació i a deixar els camins equivocats.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia de Jonàs

(Jo 3,1-5.10)

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré.» Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.» La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

▶ Salm responsorial (24)

R. *Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, / instruiu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadieu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 7,29-31)

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 1,14-20)

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.»

Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veni amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús.

▶ Lectura de la profecia de Jonàs

(Jon 3,1-5.10)

El Señor dirigió la palabra a Jonás: «Ponte en marcha y ve a la gran ciudad de Nínive; allí les anunciarás el mensaje que yo te comunicaré.» Jonás se puso en marcha hacia Nínive, siguiendo la orden del Señor. Nínive era una ciudad inmensa; hacían falta tres días para recorrerla. Jonás empezó a recorrer la ciudad el primer día, proclamando: «Dentro de cuarenta días, Nínive será arrasada». Los ninivitas creyeron en Dios, proclamaron un ayuno y se vistieron con rudo sayal, desde el más importante al menor. Vio Dios su comportamiento, cómo habían abandonado el mal camino, y se arrepintió de la desgracia que había determinado enviarles. Así que no la ejecutó.

▶ Salmo responsorial (24)

R. *Señor, enséñame tus caminos.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo

(1Cor 7,29-31)

Digo esto, hermanos, que el momento es apremiante.

Queda como solución que los que tienen mujer vivan como si no la tuvieran; los que lloran, como si no lloraran; los que están alegres, como si no se alegraran; los que compran, como si no poseyeran; los que negocian en el mundo, como si no disfrutaran de él: porque la representación de este mundo se termina.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 1,14-20)

Después de que Juan fue entregado, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios; decía: «Se ha cumplido el tiempo y está cerca el reino de Dios. Convertíos y creed en el Evangelio.»

Pasando junto al mar de Galilea, vio a Simón y a Andrés, el hermano de Simón, echando las redes en el mar, pues eran pescadores. Jesús les dijo: «Venid en pos de mí y os haré pescadores de hombres». Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron.

Un poco más adelante vio a Santiago, el de Zebedeo, y a su hermano Juan, que estaban en la barca con los jornaleros y se marcharon en pos de él.